

Torsdag kl. 11.15. Konferansetime. Det banket på kontordøra. En av studentene tittet spørrende på meg i døråpningen.

- Bare kom inn, Gunnar! Sitt ned. Hva har du på hjertet?

Gunnar var en outsider blant studentene, outsider og ressurs. Passert femti, med et frodig lappeteppe av et liv bak seg. NTH-ingeniør med lang fartsstid i byggeprosjekter i Saudi-Arabia-Frilansmusiker. Drevet pub i Dublin i mange år. Grå krøller, spill levende ansikt med smilerynker og ekornøyne. I dag med sordin.

-Jeg tror ikke det går lenger.

-Sier du det?

- Ja, jeg må jo ha noe penger for å leve. Kvoten i lånekassa er brukt opp for mange år siden. Jeg er hjemmehjelp, sånn på si.

-Hjemmehjelp?

-Ja, tre dager i uka, kveldskift. Og da blir det ikke tid til et fulltidsstudium, det lar seg ikke kombinere lenger. Det er ikke flere timer igjen i døgnet.

Han trakk resignert på skuldrene.

Jeg kjente noe røre seg inni meg. Med gamle foreldre hadde jeg fulgt hjemmehjelpstjenesten på nært hold i mange år.

-Klart det lar seg kombinere, Gunnar. har du noen gang tatt med deg gitaren din på disse kveldskiftene dine? Eller munnspeilet ditt?

- Nei, han ristet på hodet.

Men noe var våknet i ekornøynene hans. Han var allerede på vei opp trappeoppgangene i gamle østkantblokker, med gitaren på ryggen og munnspeil i lomma. Mange år med pub i Dublin var ingen dårlig bakgrunn. Der vet de både hva gitar og munnspeil er.

Torsdag kl. 11.15. Konferansetime. Det banket på kontordøra. En av studentene tittet spørrende på meg i døråpningen.

Bare kom inn Gunnar! Sitt ned. hva har du på hjertet?

Ansiktet hans lyste. Noe hadde hendt siden sist. Saudi-Arabia og Dublin til tross, dette var åpenbart sterke saker:

-Du skulle sett'n! Med parkinson. Skjælver noe helt jævlig. Henda har halv meters vibrato, minst.

-Hmm...

-Jeg var hos ham på kveldsskiftet forrige dagen. Tok med gitar'n, hadde munnspelet i lomma. Og "Mads Berg", den gamle sangboka mi fra folkeskolen. Vi satt der og bladde og sang, han var siste på ruta den kvelden, så jeg hadde god tid. De gamle sangene, du veit:"Alltid freidig", "En villand svømmer stille", "Mot i brystet". Jeg glemte gitar'n. Vi bare sang. Til slutt tok jeg et par drag på munnspelet, litt såre, irske ting.

-Kjentes det bra?

-Om det kjentes bra? Det var helt maks! Jeg fikk en telefon fra nattvakta dagen etter. Fyr'n hadde sovet hele natta! Det hadde ikke hendt før noen gang, sier de som har stelt for'n i mange år.

-Gunnar var ivrig nå:

-Jeg sa det til dem, jeg. Det nytter ikke bare å gjøre det flatt og greitt, gi medisiner, skifte bleie, sette løstenna i vannglasset å gå. Da forlater du de gamle ved minuspolen, mens de er på defensiven. Du må forlate dem på opptur. Og da må du stille med deg sjøl, det du har. Gi deg sjæl en sjanse til å kjenne likeverdsfølelsen. Ellers blir det bare pissprat.

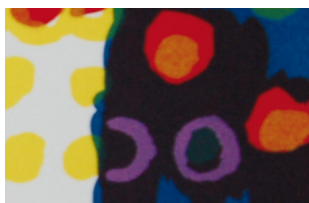
Jeg nikket. En moderne students tale, med tenårene godt bak seg.

-Så nå kombinerer du likevel hjemmehjelpsjobben og studiene, lager et prosjekt av det?

Jeg hentet ned den opplagte konklusjonen som svevde i lufta.

-Nei, jeg har meldt meg på kabaret-gruppa, moro å få litt mer peil den veien.

-Kabaret-gruppa? Ja, men, jeg trodde...

Han avbrøt:

-Nå driver hele hjemmehjelpsteamet og drar frem gamle sangbøker, har begynt å tenke i nye baner. Er'ke det litt gøy?

-Veldig bra, Gunnar, veldig bra. Men kabaret-prosjekt er jo det mest tidkrevende av alle prosje....

Gunnar hørte ikke. han var på vei ut avkontordør, **med tid til alt.**